

være saa imødekommende, som jeg kan, overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder, for jeg tror, at han har en god Villie, men jeg tror oprigtig talt, at han lader sig vildlede. Naar han siger til Embedsmændene, at det og det skal gøres, siger de: Ja, det skal blive gjort. Naar man saa ser efter, er der intet sket, og den højtærede Minister kan naturligvis ikke se alting efter. Lad os derfor ikke her i Rigsdagen give Afkald paa vor Ret til at fremdrage saadanne Detailspørgsmaal, der griber ind i det store. Overfor den uendelig store, meget bureaukratiske og reaktionære Etat, som vor Jernbaneetat er blevet, har Rigsdagen virkelig Grund til at hævde sin Myndighed til at se Administrationen efter. Jernbaneadministrationen kan sige: Hvad kan det nytte, at I diskuterer disse Spørgsmaal, det er kun os, der forstaar dem! Vil man herimod sige, at der dog ogsaa i den private Jernbanedrift udføres umaadelig meget, vil det blive indvendt, at det kan man ikke regne med indenfor de danske Statsbaner, fordi, siger man, dens Embedsmænd er opdragne i en hel anden Skole. Men de skal ikke opdrages i en hel anden Skole, de skal opdrages til at være og føle sig som det, de er, Tjenere i den danske Folkehusholdning. Dermed er ikke sagt, at Per og Povl skal kunne sige, at de skal gøre dette eller hint. De skal ikke gøre andet, end hvad der er absolut nødvendigt, men de skal lytte til de Krav, der er berettigede, og saa skal de som de Tjenestemænd, de er fra øverst til nederst, føre det ud i Livet.

Jeg vil her gøre en Henstilling, der vedrører et Lovforslag, som for Tiden hviler i Landstinget. Vi havde det til Behandling her i Fjor, men det lykkedes ikke at faa det ført igennem. Da var der ogsaa Tale om, hvorledes man kunde faa mere Haand i Hanke med Jernbaneetaten, som er blevet en Stat i Staten. Vi har jo haft mange Eksempler i saa Henseende. Jeg skal kun nævne eet, der viser, hvor underlig bagvendt man tager paa Sagerne, idet man snart ved den ene, snart ved den anden Lejlighed siger, at her har vi en Tarifbestemmelse, og den gælder, om den saa er aldrig saa taabelig. Maa jeg erindre Tinget om, hvorledes vi for nogle Aar siden ret tilfældigt kom til at staa ret skarpt overfor hinanden og skarpt overfor den daværende Trafikminister. Jeg tror, der forelaa en Misforstaaelse. Ude paa et Par Landstationer havde man sagt, at Ostemasse ikke var en let fordærvelig

Vare, og man vilde ikke transportere den efter det Fragtbrev, hvorefter den skulde transporteres. Spørgsmaalet kom til sidst ind til Rigsdagen, og der opstod en Strid herinde. Man havde ved forskellige Månvrer ogsaa faaet Finansudvalget til at tage Affære, og det var lige ved, at man var kommet til at vælte en Minister. Man sagde: Der staaar ikke i Tariffen, at Ostemasse skal betragtes som let fordærvelig Vare; derimod havde de f. Eks. en Bestemmelse i Tariffen, der fastslog, at Kokosnødder var let fordærvelige Varer og skulde behandles som saadanne. Det samme gentager sig Gang efter Gang, snart det ene Sted og snart det andet. Vi, som var særlig interesserede i dette Spørgsmaal, henvendte os baade det ene og det andet Sted, men fik alle Vegne til Svar: Tariffen er saadan, den er lavet af Administrationen og godkendt af Ministeriet, og vi kan ikke gøre noget ved den Sag.

Derfor mener jeg, at naar vi nu staaar i Begreb med at omordne Administrationen af den danske Jernbaneetat, er Tiden inde til at drage Omsorg for, at Rigsdagen faar langt mere Indseende med denne Etat, end Tilfældet har været hidtil. Jeg tror, at selv den dygtigste og mest energiske Minister vilde staa sig ved altid at kunne arbejde sammen med Rigsdagen angaaende disse Forhold. Man vil maaske sige, at denne Sag hører ligesom alle andre store finansielle Spørgsmaal ind under Finansudvalget. Jeg skal imidlertid gøre opmærksom paa, at et af Finansudvalgets Medlemmer, det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), i Fjor oplyste, og han har for Resten ogsaa sagt det samme, i hvert Fald til mig, i Aar, at hele den Tid, Finansudvalget er i Stand til at ofre paa Jernbanebudgettet, er nogle faa Timer, og det er jo ret rimeligt, at man ikke kan ofre mere. Han og adskillige andre Medlemmer, hvori blandt jeg, henstillede i Fjor, at man gik til at nedsætte et permanent Udvalg til at undersøge de forskellige Forhold vedrørende Jernbanerne. Dette blev mødt med Uvillie af Ministeren, og for Resten ogsaa fra anden Side, der var nær knyttet til Jernbaneetaten. Man sagde: Ingen kan være Minister for offentlige Arbejder, og ingen kan være Generaldirektør, dersom der skal nedsættes et saadant Udvalg af Rigsdagens Ting. Det synes jeg nu lyder meget underligt. Maatte man da gaa ud fra, at der af et saadant Udvalg vilde blive fremsat de mest umulige Tanker, og hvis det skete, at disse da vilde finde Tingets Øre? Nej absolut ikke! Hvis Rigsdagens to Ting skal